

Arrest

nr. 285 341 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTE VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 3 februari 2021, onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.02.2021 werd ingediend door :

G.L., W.Z. [...] nationaliteit: Egypte

geboren te Maghagha op (...)1962

[...]

Ook gekend als: A.H.M., geboren op (...)1956 te Irak

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.06.2004 onder een valse identiteit (A.H.M., geb. *1956, nationaliteit: Irak) een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) indiende, welke op 06.04.2005 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Tegen deze beslissing diende betrokkene op 12.04.2005 een beroep in bij de Raad van State, doch dit beroep werd negatief afgesloten op 27.03.2009. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij het VIB behoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van het VIB, dan wel over de correctheid van de procedure. Na de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS werd het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV), hem betekend op 21.12.2004, terug van kracht. Op respectievelijk 22.02.2006, 15.05.2007 en 01.09.2008 werd telkens opnieuw een BGV aan betrokkene betekend. Op 07.04.2009 diende betrokkene, onder zijn huidige identiteit, een tweede VIB in welke op 16.04.2009 werd afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater). Naar aanleiding van een derde VIB, ingediend op 18.07.2014, ontving betrokkene op 16.11.2015 nog een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 10.11.2015), waarvoor, na de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 26.02.2016, op 03.03.2016 een bijkomende termijn van 10 dagen werd toegekend. De duur van de VIB's – namelijk iets meer dan 9 maanden voor het eerste VIB, 9 dagen voor de tweede en iets minder dan 1 jaar en 8 maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Verder diende betrokkene op 12.06.2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het toenmalige art. 9.3 van de wet van 15.12.1980, welke op 08.08.2006 onontvankelijk werd verklaard, beslissing die op 24.08.2006 aan betrokkene werd betekend. Op 14.12.2009 diende betrokkene opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Deze aanvraag werd op 03.12.2010 ongegrond verklaard, aan betrokkene betekend op 07.03.2011. Op 25.11.2018 diende betrokkene nogmaals een aanvraag artikel 9bis in. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.07.2020. Eerder had betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ingediend, namelijk op 05.05.2009. Deze aanvraag werd op 21.05.2013 ongegrond verklaard en werd hem samen met een BGV betekend op 19.06.2013. Een tweede aanvraag art. 9ter werd op 25.05.2016 ingediend, doch ook deze aanvraag werd op 14.12.2016 ongegrond verklaard. Opnieuw werd er samen met deze beslissing een BGV afgeleverd, hem beide betekend op 26.01.2017. Tenslotte diende betrokkene op 18.09.2017 een derde aanvraag art. 9ter in, maar ook deze aanvraag werd ongegrond bevonden en werd hem samen met een nieuw BGV betekend op 08.06.2018. Voor wat betreft de beroepen die betrokkene tegen deze ongegronde beslissing inzake de aanvragen art. 9ter indiende bij de RVV, dient er opgemerkt te worden dat deze beroepen geen opschortende werking hadden.

Betrokkene haalt aan dat hij ondertussen 17 jaar ononderbroken in België verblijft. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene nagelaten heeft om gevolg te geven aan de diverse BGV's die hem werden betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de verschillende BGV's. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus

onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie

Betrokkene verwijst specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Echter, artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: diabetes, rugproblemen, oogproblemen en geestelijke gezondheidsproblemen) dient vermeld te worden dat betrokkene geen (recente) medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel is, noch blijkt uit de voorgelegde medische stukken niet dat het voor betrokkene omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen. De medische problematiek van betrokkene werd reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van drie aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen werd echter ongegrond verklaard op respectievelijk 21.05.2013, op 14.12.2018 en 20.04.2018, hem betekend op respectievelijk 19.06.2013, 26.01.2017 en op 08.06.2018. Betrokkene diende tegen al deze ongegronde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, doch deze werden door de RVV verworpen op respectievelijk 28.12.2019, 12.05.2017 en 04.03.2019, waardoor de ongegronde beslissingen inzake de aanvragen art. 9ter definitief werden. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Ook de beweringen dat betrokkene sinds 1984 niet meer in zijn herkomstland is geweest, hij geen reële band meer heeft met zijn herkomstland en hij aldaar geen sociaal netwerk en geen familie meer heeft, kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die deze beweringen kunnen staven. Het blijft echter bij een blote bewering waardoor deze elementen niet kunnen aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene vermeldt dat hij in België begeleid en ondersteund wordt en werd, en dit reeds gedurende vele jaren, door o.a. Kamiano Onthaal, De Steenhouwer, De Vaart en het Martin Luther King House. Betrokkene zou volledig afhankelijk zijn van deze ondersteuning. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft de bewering dat betrokkene onmogelijk een reis naar Egypte kan bekostigen, laat staan dat hij dit zelf praktisch georganiseerd kan krijgen, blijkt dat niets betrokkene verhindert om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene immers vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Bovendien komt bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene stelt verder dat de tussenkomst van de IOM enkel betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke terugkeer die gehanteerd moet worden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Echter, betrokkene beperkt zich tot een loutere bewering die hij geenszins staft. Ook maakt betrokkene niet aannemelijk dat de begeleiding van IOM hem zou verhinderen om nadien vanuit het buitenland de nodige documenten aan te vragen opdat hij zich opnieuw naar België zou kunnen begeven.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat deze terugkeer problematisch zou zijn omwille van de politieke redenen waarom verzoeker destijds Egypte verliet. Hij zou er als Koptische christen vervolgd geweest zijn en de kans op vervolging zou de laatste jaren nog toegenomen zijn. Doch legt betrokkene geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene kans loopt om vervolgd te worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene vermeldt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn specifieke situatie een schending zou uitmaken van het recht op privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Betrokkene beweert dat het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap onderdeel uitmaakt van privéleven en verwijst hiervoor naar arresten van het EHRM dd. 16 december 1992 en dd. 23.06.2008. De betrokkene toont niet aan in welke mate dit eerste arrest (EHRM, 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29) toepassing heeft op zijn eigen situatie. In het arrest wordt verwezen naar de impact van 'activiteiten van professionele of zakelijke aard' en het 'professionele en zakelijke leven'. Tot zover vermeld wordt in de aanvraag is betrokkene niet werkzaam in België. De situatie die in dit arrest behandeld werd kan dus niet zomaar worden toegepast op de situatie van de betrokkene. Ook wat betreft het tweede arrest (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63) is het aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

De overige aangehaalde elementen (dat mijnheer actief is binnen de Koptisch Orthodoxe Kerk te Wilrijk, hij vrijwilligerswerk uitoefent in de ouderenwerking van Sant'Egidio, zijn werkbereidheid, zijn verankering en integratie, zijn zeer grote en warme vriendenkring, zijn sociaal opvangnet, de getuigenissenverklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 8 en 14 EVRM.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Op basis van vermelde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Eerste onderdeel, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel in samenhang met de motiveringsplicht

In essentie schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel op zich, minstens het redelijkheidsbeginsel gekoppeld aan de verplichting om bij beoordeling het proportionaliteitsbeginsel in aanmerking te nemen.

Verzoeker verblijft al meer dan 18 jaar op Belgisch grondgebied. Hij is hier volledig verankerd en heeft geen belangen meer in Egypte.

Hij haalt aan dat hij niemand meer heeft in Egypte en dat zijn enige familie zich in de Verenigde Staten bevindt. Hierover laat verwerende partij na te motiveren. Uit zijn administratief dossier blijkt duidelijk dat hij reeds meerdere malen aangegeven heeft niets of niemand meer te hebben in Egypte, waaruit hij 38 jaar geleden vluchtte.

Dit on sich schendt de motiveringsplicht alsook het redelijk- en proportionaliteitsbeginsel.

Minstens diende de beslissing het geheel van omstandigheden die door verzoeker als buitengewoon werden opgeworpen, te overwegen; in die zin diende minstens de combinatie van het lange verblijf in België met de lange periodes van getolereerd verblijf (onder meer de meerdere asielaanvragen, de ontvankelijke medische regularisaties,...), zijn integratie (zie verder) en zijn gebrek aan contacten in Egypte, in overweging te worden genomen, bij de beoordeling of het voor verzoeker nog als redelijk te beschouwen was dat hij de verplichting zou worden opgelegd de aanvraag in Egypte te gaan doen.

In die zin is de beslissing niet zorgvuldig, minstens schendt zij de motiveringsverplichting.

Er is in dit kader alleszins geen proportionaliteitsafweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische staat. Het woord proportionaliteit komt niet in de beslissing voor. De beslissing bevat uitsluitend motieven ten nadele van verzoeker maar deze motieven worden op geen enkele wijze op proportionele wijze afgewogen tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds verzoeker.

De beoordeling van buitengewone omstandigheden behelst een oordeel over alle omstandigheden 'die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen' (zie geciteerde rechtspraak Raad van State). Niet alle omstandigheden, minstens niet het geheel van de

omstandigheden in hun samenhang, minstens niet de subjectieve, minstens niet deze in het voordeel van concludant, zijn overwogen.

Tweede onderdeel, schending de motiveringsplicht met betrekking tot de medische gegevens

Verzoeker haalde in zijn verzoekschrift zijn medische problematieken aan. Hieromtrent diende hij in het verleden meerdere aanvragen in tot medische regularisatie. Deze werd allen ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Verwerende partij stelt dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis vallen en derhalve in dit verzoek geen verder gevolg kan worden gegeven aan deze medische argumenten.

Echter stelt zowel de rechtspraak als de rechtsleer dat medische redenen evenwel kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

Verder is een aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter Vw. die ontvankelijk wordt verklaard, een buitengewone omstandigheid bij het indienen van een aanvraag op grond van 9bis Vw (Rvs 18 december 2014, nr. 229.610; RvS 26 april 2018, nr. 12.813).

Verwerende partij miskent bovenstaande rechtspraak en rechtsleer en laat na hierover te motiveren.

Derde onderdeel, wat betreft artikel 8 EVRM

1.

Verzoeker heeft in de aanvraag gewezen op artikel 8 EVRM en de concrete invulling ervan, als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing maakt melding van artikel 8 EVRM in de motiveringen van de derde en vierde alinea op pagina 3. Dit is eerder een stereotype verwijzing die niet afdoende de situatie van verzoeker beoordeelt en hierbij wordt nagelaten correct te motiveren.

Ten overvloede wijst verzoeker op de invulling door de rechtspraak van de wijze waarop artikel 8 EVRM in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf dient beoordeeld te worden.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 234 601 van 27 maart 2020 (eigen onderlijning):

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten vinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:...

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda- Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Ook wat betreft de fair balance-toets met betrekking tot artikel 8 EVRM is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en in strijd met artikel 8 EVRM.

Een fair balance toets heeft twee componenten: 1. faire, eerlijk, en afgewogen; 2. Het afwegen van de belangen van de staat/gemeenschap tegen de belangen van de betrokken personen.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest EHRM van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, § 29.

Er is in de beslissing geen overweging opgenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM; ook de elementen van proportionaliteit en fair balance toets en zorgvuldigheid ontbreken logischerwijze bij gebrek aan motivering.

2.

Het moet in eerste instantie gaan om de beoordeling van het privéleven in België, en verzoeker situeerde zijn aanvraag ook in die context. Het gaat uiteraard om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een zeer lange periode van 18 jaar, is uitgebouwd. Op dat punt diende de proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en die van de staat te geschieden. De geciteerde motieven doen dit niet. Het begrip proportionaliteit komt niet voor in de beslissing.

Verder wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoeker geen professionele of zakelijke contacten heeft omdat hij niet werkzaam is in België. Verzoeker haalt echter aan dat hij al jaren vrijwilligerswerk doet, gezien hij ook niet kén werken zonder verblijfstitel. Dit blijkt ook duidelijk uit de getuigenverklaringen.

Verwerende partij laat na hierover te motiveren en stelt enkel dat simpelweg dat verzoeker geen zakelijke contacten heeft.

Verwerende partij verengt artikel 8 EVRM tot het loutere gezinsleven, terwijl dit artikel (ook) het privéleven in de brede zin van het woord als te beoordelen omvat.

Verder wordt gesteld dat verzoeker het arrest van het EHRM Maslow/Oostenrijk aanhaalt, maar nalaat dit concreet toe te passen op zijn individuele situatie.

Zoals in de meeste verzoekschriften wordt eerst de relevante wetgeving en rechtspraak uiteengezet, om dit daarna toe te passen op de individuele situatie. Dit is in het desbetreffende verzoekschrift niet anders.

De sociale bindingen die worden erkend in het arrest Maslow/Oostenrijk worden duidelijk uiteengezet op pagina 7 van het verzoekschrift.

Ter herhaling verwijst verzoeker naar het desbetreffende arrest:

"De sociale bindingen tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze deel uitmaken, maakt deel uit van het concept privéleven" (EHRM, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, nr. 1638/03).

Verzoeker legt in dit opzicht verscheidene verklaringen neer van nauwe vrienden en kennissen. Hij woont al meer dan 18 jaar in België, zijn sociaal netwerk is hier dan ook volledig verankerd. Hij is bovendien al sinds 1984 weg uit Egypte, het is onmogelijk dat hij daar nog over een netwerk zou beschikken.

Hij heeft ook geen familieleden meer in Egypte. Zijn enige familie, zijnde zijn moeder en zijn nicht, wonen in de Verenigde Staten.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker "het begin van bewijs" moet leveren dat hij zijn privéleven alhier in België heeft. Verzoeker deed een eerste aanvraag om internationale bescherming 2004, 18 jaar geleden. In de tussentijd deed verzoeker nog verschillende andere aanvragen, hij bevond zich in deze gehele periode in België. Dit staat onomstotelijk vast. Het begin van bewijs is hieromtrent ontegenzeggelijk geleverd.

Ook de vele verklaringen die hij neerlegt waaruit blijkt dat hij enorm veel begeleiding krijgt, hij vrijwilligerswerk doet, hij een graag gezien persoon is bewijs opnieuw onomstotelijk dat hij een privéleven in België heeft opgebouwd.

De nauwe banden zijn dan geen familiebanden, ze zijn toch van dien aard dat zij moeten gezien worden als bijzondere affectieve banden onder artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt ook dat het feit dat verzoeker volledig afhankelijk is van de ondersteuning van verschillende vrijwilligersorganisatie geen buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker herhaalt dat hij geen netwerk heeft in Egypte, hij steunt op zeer veel personen hier op Belgisch grondgebied die deel uit maken van zijn sociaal- en privéleven. Dit vormt wel degelijk een buitengewone omstandigheid.

Vierde onderdeel,

1. De beslissing heeft bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet alle ingeroepen elementen onderzocht en/of beoordeeld

1.1.

Verzoeker stelt in zijn aanvraag op pagina 8 onder de titel "besluit" dat de ontvankelijkheid en het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden als 'geheel' moeten worden beschouwd en geëvalueerd. Het volstaat hierbij niet om elk aspect apart te behandelen.

De bestreden beslissing doet dit niet en zondert in de laatste alinea van de motivering verschillende door verzoeker 'overige aangehaalde elementen' af (ook elementen die verzoeker in het kader van de ontvankelijkheid had aangehaald) om te stellen dat deze tot de gegrondheid behoren en 'in deze fase' niet behandeld worden.

Echter stelt de rechtspraak dat een aangehaald element zowel een buitengewone omstandigheid als een element van gegrondheid kan uitmaken:

« Que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvS 9 april 1998, n° 73.025, Rev. Dr. Étr., 1998, n° 97, p. 69; RvS 23 mei 2000, arrest ne 87.462).

Het gaat dusdanig niet op om in de laatste alinea enkel te verwijzen naar door verzoeker aangehaalde elementen om hierover vervolgens niet te motiveren.

1.2.

De beslissing stelt in de laatste paragraaf van de motivering op pagina 3-4 dat de overige aangehaalde elementen niet aanmerking komen omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt hierbij (traditioneel en copy past) verwezen naar rechtspraak uit 2001 en 2009 van de Raad van State.

De elementen die dan vermeld worden zijn: dat mijnheer actief is binnen de «optische Orthodoxe Kerk te Wilrijk, hij vrijwilligerswerk uitoefent in de ouderenwerking van Sant'Egidio, zijn werkbereidheid, zijn verankering en integratie, zijn zeer grote en warme vriendenkring, zijn sociaal opvangnetwerk, de getuigenissenverklaringen.

Al deze elementen worden niet in overweging genomen. Verzoeker had overigens nog andere elementen ingeroepen die niet overwogen worden (zie verder).

2. Lang verblijf en integratie als autonome elementen om buitengewone omstandigheden te weerhouden

2.1.

De geciteerde rechtspraak van de Raad van State van 2001 en 2009 wordt foutief geïnterpreteerd en toegepast en overigens selectief aangewend. Waar in andere beslissingen vroeger nog verwezen werd naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest van 4 december 2014 nr. 10.943, gebeurt dit thans (wijselijk) niet meer.

Dit arrest stelt niet dat integratie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar integendeel dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

2.2.

Minstens dient opgemerkt dat de rechtspraak inmiddels meer algemeen stelt dat elementen van 'integratie' wel in overweging moeten genomen worden bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij gaat inderdaad niet zover dat er geen objectiviteit is in de te hanteren criteria.

De rechtspraak is overwegend van mening dat alle omstandigheden dienen beoordeeld te worden vanuit de vraag of zij als buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn. De discussie is dus niet of bepaalde omstandigheden al of niet moeten beoordeeld worden en sommigen kunnen uitgesloten worden in het kader van de beslissing over de ontvankelijkheid. De discussie gaat er over of alle door verzoeker aangebrachte omstandigheden beoordeeld zijn geworden vanuit de vraag of zij buitengewone omstandigheden uitmaken.

Door zonder meer bij de beoordeling bepaalde omstandigheden uit te sluiten schendt de beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel laat niet toe, zelfs niet in het kader van de discretionaire bevoegdheid, bepaalde omstandigheden uit te sluiten van beoordeling in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

2.3.

De bewering, in dit kader, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op hogervermelde en onderstaande rechtspraak, die de discussie perfect kadert:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Verzoeker verwijst in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69) buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen". De Raad van State sluit geen omstandigheden uit van de beoordeling; alle omstandigheden dienen vanuit vermelde optiek beoordeeld te worden.

Verzoeker verwijst in dit kader nog naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak El Rhardag Sanaa en waarvan de motivering door verzoeker wordt bijgetreden. Deze motivering is in casu van toepassing zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Arrêt CCE n° 257 290:

3. 1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

Verzoeker verwijst verder naar de rechtspraak van uw Raad die impliciet stelt dat goede integratie en lang verblijf bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden moeten betrokken worden.

De RvV stelt inderdaad dat indien volgens DVZ een goede integratie en een lang verblijf gegevens zijn die kunnen maar niet moeten leiden naar een gunstige beslissing, en daarom beslist dat deze gegevens onvoldoende zijn voor een machtiging tot verblijf, is deze motivering onvoldoende daar ze de vreemdeling niet toelaat te begrijpen waarom in zijn geval deze gegevens onvoldoende zijn om een machtiging te verkrijgen (zie ondermeer: RvV 26 april 2012, nr. 80 255; RvV 24 mei 2012, nr. 81 668; RvV 31 januari 2019, nr. 216 253).

2.4.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoeker niet vanuit de vermelde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoeker zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing expliciet stelt in de laatste alinea's van de motivering.

Reeds om reden dat bepaalde elementen ten onrechte worden uitgesloten bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient de beslissing te worden vernietigd wegens schending van artikel 9bis vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting.

Vijfde onderdeel, schending artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG,

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat de Richtlijn de lidstaten niet verplicht verblijfvergunningen op te leggen aan illegaal verblijvende derdelanders en dat enkel de lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluit of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning wordt verleend.

Verder stelt verwerende partij dat wanneer een vreemdeling zich in een schrijnende situatie zou bevinden niet ten alle tijde zijn aanvraag zou moet worden ingewilligd.

Verzoekende partij herhaalt artikel 6.4 van de Richtlijn waarin duidelijk vermeld staat dat "De lidstaten te allen tijde in schrijvende gevallen..." een verblijfvergunning kan afleveren.

Verzoeker bevindt zich effectief in dergelijke situatie. Verwerende partij laat na hierover te motiveren of enigszins na te gaan of verzoeker kan aanzien worden als een schrijnend geval, hoewel de Richtlijn duidelijk stelt dat verwerende partij dit te allen tijde kan.

Dit is een andere interpretatie dan verwerende partij, die stelt dat een aanvraag te allen tijde zou moeten worden ingewilligd.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in artikel 9bis vreemdelingenwet. Alleszins kan niet gesteld worden dat artikel 9bis vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 6.4. van de Richtlijn.

Artikel 6.4 van de Richtlijn alsook de motiveringsplicht wordt geschonden.

Zesde onderdeel, wat betreft het gelijkheidsbeginsel,

Zoals eerder gesteld beschikt de Raad over een ruime appreciatiebevoegdheid. Hierbij geldt het gelijkheidsbeginsel nog steeds.

Het gelijkheidsbeginsel wordt door het Grondwettelijk Hof ingevuld als volgt (o.a. GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015):

"B.5.1. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en nietdiscriminatie. Dat beginsel sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het

beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. "

Verzoeker stelt vast dat de Raad in zijn rechtspraak consequent het gelijkheidsbeginsel schendt met betrekking tot 9bis-aanvragen van alleenstaande mannen.

Verzoeker bevindt zich in dezelfde onmogelijkheid om zijn aanvraag in Egypte te doen, als bijvoorbeeld gezinnen met kinderen.

Dit betreft een objectief criterium, buiten de persoonlijke appreciatie van verzoeker om.

Om af te wijken van het gelijkheidsbeginsel moet worden nagegaan of er voor het verschil in behandeling een deugdelijke of aanvaardbare reden bestaat.

Verzoeker ziet niet in waarom vele alleenstaande mannen niet worden geregulariseerd daar waar gezinnen met kinderen wel van deze gunst genieten.

De criteria van familiebanden is totaal willekeurig dusdanig wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden met betrekking tot verzoeker als alleenstaande."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat het criterium van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) niet in overweging is genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoeker stelt dat hij zich effectief bevindt in een schrijnend geval zoals bedoeld in deze bepaling en dat hij dit heeft aangevoerd in zijn aanvraag. Hij betoogt dat de verwerende partij nalaat hierover te motiveren of enigszins na te gaan of hij kan aanzien worden als een schrijnend geval, hoewel de Richtlijn duidelijk stelt dat de verwerende partij dit te allen tijde kan.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd over het aangevoerde artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn. Zij motiveert als volgt:

“Betrokkene verwijst specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG. Echter, artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.”

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

In de mate dat verzoeker betoogt dat deze motivering niet uitgaat van de juiste interpretatie en dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of hij zich in een schrijnend geval bevond, kan hij niet gevolgd worden gelet op hetgeen volgt.

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, gelet op het gebruik van de term “kunnen”, moet erop worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. De thans bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit.

Zoals de verwerende partij terecht heeft vastgesteld, verplicht artikel 6.4 van deze richtlijn lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving, zoals verzoeker ook zelf aangeeft.

Waar verzoeker er dus op alludeert dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou uitbreiden, in die zin dat ze het bestuur zou toelaten om voorbij te gaan aan het begrip “buitengewone omstandigheden” in deze bepaling, kan hij niet worden gevolgd. Verweerder is er, op grond van de nationale regelgeving, in eerste instantie toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoeker voert een schending van het gelijkheidsbeginsel aan, erop wijzende dat hij niet inziet waarom vele alleenstaande mannen niet worden geregulariseerd daar waar gezinnen met kinderen wel van deze gunst genieten. Hij stelt dat hij zich in dezelfde onmogelijkheid bevindt om zijn aanvraag in Egypte te doen als deze gezinnen en dat dit een objectief criterium betreft. Het gelijkheidsbeginsel wordt consequent geschonden met betrekking tot 9bis-aanvragen van alleenstaande mannen, zo stelt hij.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De bijzondere moeilijkheid of onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst moet immers worden beoordeeld in het licht van alle individuele elementen die in de aanvraag worden aangevoerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de gezinnen met kinderen die zouden zijn geregulariseerd of wier aanvragen ontvankelijk worden verklaard. Het loutere feit dat deze gezinnen zich er eveneens op beroepen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, maakt immers nog niet dat verzoeker zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt.

Verder viseert verzoeker de motivering van verweerder over de in de aanvraag aangehaalde argumenten met betrekking tot zijn medische toestand. Hij betoogt dat verweerder de rechtspraak en rechtsleer miskent door te motiveren dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis vallen en er geen verder gevolg aan kan worden gegeven.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat medische redenen in principe kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Hij gaat er echter aan voorbij dat verweerder eerst heeft vastgesteld dat geen (recente) medische attesten werden voorgelegd waaruit blijkt dat zijn medische problematiek nog actueel is of waaruit zou blijken dat hij om medische redenen niet zou kunnen reizen. Vervolgens heeft hij erop gewezen dat de medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van drie aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvragen ongegrond werden verklaard en dat de Raad de beroepen die verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld heeft verworpen. In die zin heeft hij zich geconformeerd aan artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, luidens dewelke elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker betwist geen van deze vaststellingen. Waar hij verwijst naar twee arresten van de Raad van State, stelt de Raad vast dat verzoeker zich thans niet langer bevindt in de situatie waarin zijn aanvraag op grond van artikel 9ter ontvankelijk en hangende is. In tegendeel, alle aanvragen werd afgesloten met een weigeringsbeslissing.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de motivering van verweerder de rechtspraak en rechtsleer miskent en toont evenmin aan dat ze niet afdoende zou zijn.

Vervolgens is verzoeker van oordeel dat de door hem aangevoerde elementen van integratie ten onrechte zijn uitgesloten van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, waardoor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel zijn geschonden. Hij stelt dat volgens artikel 9bis en de rechtspraak deze elementen wel hadden moeten worden onderzocht in de ontvankelijkheidsfase.

De Raad wijst erop dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest.

In fine van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker *“actief is binnen de Koptisch Orthodoxe Kerk te Wilrijk, hij vrijwilligerswerk uitoefent in de ouderenwerking van Sant’Egidio, zijn werkbereidheid, zijn verankering en integratie, zijn zeer grote en warme vriendenkring, zijn sociaal opvangnet, de getuigenissenverklaringen”*, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Deze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Immers, verweerder heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou in houden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Met het onderzoek naar het privéleven zijn dus alle hiervoor opgesomde elementen meegenomen en niet uitgesloten, zoals verzoeker ten onrechte beweert. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 4 december 2014 nr. 10.943 waarin wordt gesteld dat integratie in uitzonderlijke gevallen wel als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, merkt de Raad op dat dit arrest juist het voormelde principe bevestigt dat integratie in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreft. Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom hij zich in een uitzonderlijk geval bevindt waardoor kan worden afgeweken van dit principe.

Met betrekking tot artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), hekelt verzoeker de afwezigheid van een proportionaliteitsafweging tussen zijn belangen en die van de staat in de motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder het onderzoek inzake artikel 8 van het EVRM heeft verengd tot het loutere gezinsleven. Er wordt immers wel degelijk rekening gehouden met zijn sociale relaties.

Waar verzoeker wijst op zijn vrijwilligerswerk en betoogt dat verweerder nalaat hierover te motiveren en enkel stelt dat verzoeker geen zakelijke contacten heeft, kan de Raad niet volgen. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker niet zonder meer kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM die betrekking heeft op activiteiten van professionele of zakelijke aard in het licht van artikel 8 van het EVRM, nu hij zelf niet werkzaam is in België. Daarmee heeft hij dus geantwoord op wat in de aanvraag werd aangehaald ter zake. Dit impliceert niet dat niet zou zijn gemotiveerd over zijn vrijwilligerswerk. Dit maakt immers deel uit van verzoekers privéleven waarover, zoals hiervoor al is gebleken, is gesteld dat een tijdelijke terugkeer in de huidige context geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt.

Waar verzoeker betoogt dat de motivering stereotiep is en niet afdoende zijn situatie beoordeelt, stelt de Raad vast dat alle door verzoeker zelf in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht. Dit argument kan dan ook niet worden bijgetreden.

Dat geen belangenafweging zou hebben plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot zijn privéleven is evenmin aangetoond. Verzoekers betoog dat het begrip “proportionaliteit” niet voorkomt in de bestreden beslissing mist daarnaast feitelijke grondslag, nu uitdrukkelijk wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Eén en ander is in lijn met de rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Het komt aldus aan verzoeker toe om aan te tonen waarom een tijdelijke terugkeer in zijn specifieke geval alsnog een schending zou opleveren van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er daarbij op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verweerder heeft er terecht op gewezen dat verzoeker nagelaten heeft om gevolg te geven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend. In die optiek moet hij dus blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

Verzoeker voert aan dat hij al meer dan 18 jaar in België woont en zijn sociaal netwerk hier dan ook volledig verankerd is. Hij verwijst naar de voorgelegde verklaringen van nauwe vrienden en kennissen waaruit blijkt dat hij enorm veel begeleiding krijgt, hij vrijwilligerswerk doet, hij een graag gezien persoon is. Hij stelt dat deze nauwe banden van dien aard zijn dat zij moeten gezien worden als bijzondere affectieve banden onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker daarmee nog niet aantoonde dat hij zich in België in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat hij

niet tijdelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst voor het indienen van zijn aanvraag zonder dat artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij niemand meer heeft in Egypte en dat zijn enige familie zich in de Verenigde Staten bevindt, zijnde zijn moeder en nicht. Hij meent dat verweerder nalaat om over deze in de aanvraag aangehaalde elementen te motiveren. Verzoeker gaat echter voorbij aan de motivering daarover in de bestreden beslissing, met name:

“Ook de beweringen dat betrokkene sinds 1984 niet meer in zijn herkomstland is geweest, hij geen reële band meer heeft met zijn herkomstland en hij aldaar geen sociaal netwerk en geen familie meer heeft, kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die deze beweringen kunnen staven. Het blijft echter bij een blote bewering waardoor deze elementen niet kunnen aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Verder viseert hij ook de volgende motivering van de verwerende partij:

“Betrokkene vermeldt dat hij in België begeleid en ondersteund wordt en werd, en dit reeds gedurende vele jaren, door o.a. Kamiano Onthaal, De Steenhouwer, De Vaart en het Martin Luther King House. Betrokkene zou volledig afhankelijk zijn van deze ondersteuning. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Verzoeker stelt dat uit zijn administratief dossier duidelijk blijkt dat hij reeds meerdere malen aangegeven heeft niets of niemand meer te hebben in Egypte, waaruit hij 38 jaar geleden vluchtte. Door opnieuw te verwijzen naar beweringen die hij in vorige procedures heeft gedaan, weerlegt hij het standpunt van verweerder dat hij geen begin van bewijs heeft voorgelegd die deze beweringen kunnen staven niet. De Raad acht het daarnaast niet kennelijk onredelijk dat verweerder een begin van bewijs vereist, aangezien de bewijslast op verzoeker rust. Dit klemmt des te meer nu verweerder er in dat verband ook op heeft gewezen dat het verzoeker vrijstaat een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en dat reïntegratiebijstand het volgende kan bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Deze elementen samengenomen, toont verzoeker verder niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat het feit dat hij in België wordt ondersteund door verschillende organisaties geen buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem heel mogelijk zou zijn om zich tijdelijk naar zijn herkomstland te begeven. De loutere bewering dat hij volledig afhankelijk is van de ondersteuning die hij in België krijgt volstaat daartoe niet.

Verzoeker gaat er verder verkeerdelijk van uit dat verweerder aanhaalt dat verzoeker een begin van bewijs moet leveren dat hij zijn privéleven alhier in België heeft. Dat gegeven wordt op zich immers niet betwist, de vraag is enkel of dat eraan in de weg staat dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn herkomstland om er zich in regel te stellen.

Gelet op al het voorgaande toont verzoeker met de door hem aangevoerde elementen van zijn vermeend privéleven niet aan dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden bij een tijdelijke terugkeer. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verweerder disproportioneel, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot betoogt verzoeker dat niet alle ingeroepen omstandigheden, minstens niet het geheel van de omstandigheden in hun samenhang, minstens niet de subjectieve, minstens niet deze in het voordeel van verzoeker, zijn overwogen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn

Waar verzoeker nog betoogt dat hij nog andere elementen had ingeroepen die niet overwogen werden, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te verduidelijken om welke elementen dit dan wel zou gaan. Verzoekers kritiek is bijgevolg niet dienstig.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat verweerder onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij deze vermeende schending niet verder toelicht. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS